

1

Marcy Bellini keek de bar rond en wilde dat ze ergens anders was. Precies op dit moment zou haar dochtertje naar bed gaan. Marcy's favoriete deel van de avond was wanneer Claire bij haar op schoot kroop voor wat qualitytime van moeder en dochter. Ze keken dan naar Claires favoriete film van dat moment – onvermijdelijk eentje over prinsessen – en knuffelden totdat Claire zo slaperig was dat Marcy haar naar bed moest dragen. Als ze zich concentreerde, kon ze bijna de vage lavendelgeur ruiken van haar dochters shampoo in plaats van het verschraalde bier en de verschillende geurtjes van de mannen om haar heen.

Ze griste haar biertje van de bar en bedankte barvrouw Gena met een glimlach. De vrouw grijnsde terug en seinde met haar wenkbrauwen. Het leek wel of iedereen dat deed. Ze stootten elkaar aan of grijnsden naar Marcy alsof zij van iets op de hoogte waren wat zij niet wist. Het was begonnen toen ze Chilly's binnenliep en het werd alleen maar duidelijker naarmate mensen vanuit de warme lenteavond naar binnen kwamen.

Misschien kijken ze gewoon naar Bri. Het is per slot van rekening haar feestje.

Dat zou logisch zijn, maar toch kon ze zich niet aan de indruk onttrekken dat iedereen naar háár staaarde. Misschien deed je dat tegenwoordig in een café. De afgelopen vier jaar had ze dit soort tenten niet vaak vanbinnen gezien. Die wilde fase van de meeste meisjes uit haar eindexamenklas had ze overgeslagen. Er waren geen onenightstands of dronken avontuurtjes of uitstapjes geweest bij de minste of geringste aanleiding.

Maar spijt had ze daar niet van. Claire was het middelpunt van

haar universum en er was niets zo mooi als de wereld opnieuw leren zien door de ogen van haar driejarige. Alles was nieuw en spannend, en met Marcy maakte ze het ene avontuur na het andere mee.

Hoe was jezelf stomdronken drinken en slechte beslissingen nemen daarmee te vergelijken?

Ze liet zich in de stoel naast Bri vallen en moest dit uit haar hoofd zetten voor ze zichzelf de deur uit praatte. ‘Het is... leuk hier.’

Bri lachte. Het was vreemd om in deze stralende vrouw de verlegen bibliothecaresse te herkennen die ze twee jaar geleden had ontmoet. Maar toen ze voor de jongste Flannery-broer was gevallen, was Bri opeens uit haar schulp gekropen. Marcy herinnerde zich Ryan nog van de middelbare school, maar hij zat een paar klassen hoger dan zij. Hij was zo snel na zijn eindexamen de stad uit gegaan dat ze had verwacht dat hij nooit meer terug zou komen.

Maar ze had zich toen in veel dingen vergist.

Bri gaf haar een duwtje. ‘Ik weet dat dit niet jouw ding is, maar je hebt het nodig.’

‘Dat valt nog te bezien.’ Ze had dit níét nodig. Ze hield van haar leven. Het was niet reizen of een van de spannende plannen die ze vóór haar eindexamen had gehad, maar haar leven was aangenaam en vol met de kleine pleziertjes waarvan ze het bestaan niet had vermoed.

‘Wanneer heb je voor het laatst tijd met volwassenen doorgebracht?’

‘Ik heb gebridged met juffrouw Nora en haar vriendinnen... en met jou... vorige week.’

Bri zuchtte. ‘Kaarten met een groep oudere dames telt niet echt; Ryan wrijft me dat constant onder mijn neus. Ik bedoel zoiets als dit.’ Ze wees naar de ruimte om hen heen.

‘Moet je horen wie het zegt. Jij haat cafégedoe.’

‘Dit is geen cafégedoe. Dit is een feestje voor Ryan en mij.’ Ze keek over haar zwarte bril naar de Flannery in kwestie. Hij leunde tegen de muur en keek toe hoe zijn oudere broer zijn plaats aan

de biljarttafel innam. Er stonden meer vrienden en vriendinnen van hen verspreid tussen de andere stamgasten, maar dat maakte Marcy's gevoel dat er een schijnwerper op haar gezicht stond niet minder.

Na een uur kon ze wel weg zonder een vreselijke vriendin te zijn, toch? 'Het was leuk, maar het wordt al laat...'

'Waag het niet.' Bri greep haar hand alsof Marcy elk moment de deur uit kon rennen. Kennelijk kende haar vriendin haar beter dan ze dacht, want ze was inderdaad al half van haar stoel opgestaan. 'Je hebt een oppas. Een geweldige oppas waar Claire dol op is. Daar ga je optimaal gebruik van maken.'

'Maar...'

'Geen gemaar. Je moet shotjes drinken! Omdat ik zwanger ben en veroordeeld tot gingerale moet jij voor mij leven.'

Marcy lachte en ging weer zitten. 'Shotjes? Wie ben jij en wat heb je met dat leuke meisje gedaan, Bri Nave?'

'Je bedoelt zeker Bri Flannery?'

Ze keken allebei op toen Ryan aan de andere kant van het tafeltje kwam zitten, direct gevolgd door zijn broer Drew. Hen naast elkaar zien was genoeg om de meeste vrouwen in de stad te laten zwijmen. Beide mannen waren lang, donker en knap, het soort mannen dat vrouwen deed opkijken. Maar ze had in de loop der jaren genoeg meegemaakt om het 'wel kijken, maar niet aankomen'-teken in neonletters boven Drew te zien knipperen. Hij was Wellingfords meest begeerde vrijgezel en hij zou zich pas settelen als Marcy oud en grijs zou zijn. Maar vanavond leek hij net zo weinig op zijn gemak als zij, ook al merkten de tortelduifjes naast hen dat niet op.

Drew keek op zijn horloge. 'Avery is laat.'

'We hebben dit al besproken.' Ryan rolde met zijn ogen. 'Ze wacht op een levering. Ze komt hierheen als die binnen is. En voor de laatste keer: nee, ze heeft er geen behoefte aan dat je haar daarbij voor de voeten loopt.'

Voor hij nog iets kon zeggen, kwam Gena eraan met een dienblad. Ze knipoogde naar Bri. 'Ik hoorde iemand iets zeggen over

shotjes.’ Ze zette twee melkachtige shotjes voor Marcy neer.

‘Twee?’

Gená knipoogde. ‘Eén voor jou en één die je voor Bri moet opdrinken.’

‘Jee, dit is een samenzwering.’ Ze fronste naar de mensen rond de tafel. ‘Jullie kunnen niet allemaal tegen me zijn.’

Bri grijnsde. ‘Ik zie het anders, namelijk dat we vóór je zijn, ondanks jezelf. Je moet veel leven in één avond zien te proppen.’

‘Ik denk dat je een totaal verkeerd idee hebt als je vindt dat ik vaker uit moet gaan.’ Uitgaan betekende Claire achterlaten bij een oppas. Hoe goed de oppas ook was, ze was geen vervanging voor Marcy. En haar dochter was allesbehalve een last waarmee ze iemand anders wilde opzadelen. Haar aanwezigheid was haar nooit te veel.

‘Niet vaker. Maar ik zou je gewoon graag zien genieten als je eens een keertje uit bent.’ Bri keek haar doordringend aan. ‘Zoals toevallig nu.’

Het lag op het puntje van haar tong om te protesteren dat ze heus wel genoot, maar dat was niet helemaal waar. Ze had getreuzeld vanaf het moment dat Bri bij haar voor de deur stond. Elke keer als ze op haar telefoon keek, hoopte ze half dat de oppas had gebeld met de vraag om naar huis te komen. Marcy zuchtte. ‘Ik gedraag me als een saaie doos, of niet?’

‘Dat is misschien wel een beetje...’

‘Ja, dat klopt.’ Drew wees naar haar met zijn biertje. ‘Je moet een beetje leven, Marcy.’

‘Ik weet het niet. Ik denk dat jij genoeg leeft voor ons allebei.’

Hij lachte en keek totaal niet schuld bewust. En waarom zou hij? Hij had geen idee hoe zwaar zelfs welkome verantwoordelijkheden konden zijn. Maar misschien had hij gelijk. Misschien moest ze zich een beetje laten gaan. En het was heus niet zo dat als ze dat vanavond deed het van kwaad tot erger zou worden en ze Claire zou gaan verwaarlozen omdat ze zo nodig zelf plezier moest maken.

Marcy keek naar de shotjes voor haar op de tafel. Ze zagen er niet heel smakelijk uit, maar Gena zou geen grapjes met haar uithalen. Ze zette zich schrap en dronk er een op. De drank ging verrassend makkelijk naar binnen en liet een lekkere watermeloenmaak achter. Het werd warm in haar maag en ze schonk Drew een triomfantelijke grijns. 'Zo! Dat ging makkelijk!'

'Zie je wel.'

Bri leunde naar voren en rook. 'Dit is niet logisch. Ik hou niet eens van shotjes, maar dit ruikt zó lekker.'

'Jij bent zwanger. Dan hoort niets logisch te zijn.' Marcy lachte en iets van haar spanning zakte weg. Bri en Drew hadden allebei gelijk, dit had ze vanavond nodig. Ze moest gewoon relaxen en ervan genieten.

Gena verscheen weer. 'Pfff, volle bak vanavond en iedereen lijkt me uit te willen putten.' Ze gaf nog twee biertjes aan de Flannery's. 'Deze zijn van Ouwe Joe.'

Ze tilden hun biertjes tegelijkertijd op en Marcy volgde hun blik naar Ouwe Joe, die aan het eind van de bar zat. Hij hief als antwoord zijn biertje en grijnsde. Toen viel zijn blik op haar en zijn grijns werd breder. O nee. Ze kende die blik. Hij kwam zich met haar bemoeien. Hij sprong van zijn barkruk, kwieker dan een man van zijn leeftijd geacht werd te doen, en gaf de jonge man naast hem een por.

Shit. Marcy draaide zich weer naar haar tafeltje en voelde nu al een blos vanuit haar nek opkomen. Het tweede shotje deed niets om haar meer moed te geven, maar het was te laat om te vluchten. Trouwens, het was de bedoeling dat ze zich zou laten gaan. Dat betekende dat ze zich niet in een hoekje kon verstoppen om de pogingen van Ouwe Joe om haar aan die jongen te koppelen te vermijden. Dubbel shit.

